

KERESZTUTAK – 20 ÉVES AZ AKT KÉPZŐMŰVÉSZETI TÁRSASÁG

BEVEZETŐ

KÉPZŐMŰVÉSZETI JÓ GYAKORLATOKRÓL ÉS GONDOLATOK A KÉPZŐMŰVÉSZET TÁRSADALMI SZEREPÉRŐL

TORNA ROMOS KASTÉLYA ÉS A FELELŐSSÉG ÉLESZTÉSE MŰVÉSZETTEL

A Népművelők Hajdú-Bihar Megyei Egyesülete szakmai kapcsolatépítés és a határon túli magyarság kulturális szervezeteivel történő együttműködés erősítése érdekében szakmai kirándulást szervezett a felvidéki Szepsibe és környékére. Vendéglátó a Bódva-völgyi és Érchegységi Múvelődési Központ csapata volt. Programunkban szerepelt a Kálvária című kiállítás megtekintése, illetve megnyitása, amelyet a környéken és a Kassán élő alkotók tornai alkotótáborában készült műveiből rendeztek.

A résztvevők Torna település elhagyott és romos állapotban lévő, de igen értékes kastélyának a képzőművészet tereként és tárgyaként történő beemelésével felhívták a figyelmet a pusztulás következményeire, és felrázták az adott közösséget – a kortárs művészet eszközeivel.

Hogyan történt?

Az alkotók installációk sorozatával, amelyek a kastély különböző tereiben valósultak meg, jelenítettek meg élethelyzeteket. Leginkább a videó művészet vagy a videó installáció eszköztárát hasz-

nálták, az alkotás folyamatába bevonták a helyi közösséget is. Az elkészült művek bemutatását hihetetlen mértékű helyi érdeklődés és részvétel kísérte.

A korábbi generációk régi művészeti formanyelvi elemeken szocializálódott tagjait a látottak hatásuk alá vonták – ez látható volt a dokumentumokból. Nagyon fontos lépés született: szembe-sültek a helyiek azzal, amit valószínűleg kimondottan vagy kimondatlanul megélték, de az egyéni és a kollektív felelősség felismerésének és az ebből fakadó tettenőnek vagy tenni akarásnak az akció lehet a nyitánya.

ARCKÉPEKKEL DEKORÁLT LUFTBALLONOK – AKIK HIÁNYOZNAK KÖZÜLÜNK

Az intézet korábbi pályázatainak hatásán valósultak meg projektek, a közterti képzőművészeti és iparművészeti alkotások megvalósításának támogatására írták ki ezeket, s fiatal művészek pályáztak, s valósították meg. Nekem a leghatásosabb az a projekt volt, amikor egy településen Vas megyében, egy-egy, a falut elhagyó vagy elhunyt személy arcképével dekorált léggömböket helyeztek el a házak elé. A projekt meg-

nyitása alkalmából a falubeliek és az elszármazottak végigsétáltak a lufi-ember erdőn. Láthatták a falu népének fogadását, a gyászos változást, az elnéptelenedést. Mi lehetne ennél mozgósítóbb erejű, hogy tegyenek ellene. Nagyon hatásos egy ilyen akció. Amiatt is, mert falu-közösségben zajlik, s előkészületei közösségi alapon történnek.

A LŐ ÉS A KABAI ALKOTÓKÖR

A hagyomány megéléséhez – hiába is tűnik első pillanatban ellentmondásosnak – az amatőr képzőművészeti alkotókörök sokat tudnak hozzá tenni, s ezzel kétségtelen a hatásuk egy közösségre, településre, városrészre. Ilyen a megyénkben a kabai alkotókör, amelyik éppen Bánszky Pál nevét vette fel.

Ha értékelnénk a helyi alkotókörök témaválasztását, akkor bizonyára nagy hangsúllyal szerepelnének a helyi értékeket bemutató alkotások: építészeti emlékek, a táj, jellegzetes tárgyak, valamint a település markáns lakói. Ez egyfajta vizuális értéktár, amely az amatőr alkotók számos korlással bír, de általában hitelesen megfogalmazott alkotásaiban jelenik meg.

Nyilvánvalóan nemcsak az alkotókra hat a folyamat, hanem mindazokra, akik valamilyen szinten bevonódnak a képkalkotás folyamatába, itt a család és a közvetlen rokonság és baráti kör jön szóba elsőként, de helyi szintű bemutatkozókon már ezzel az élménnyel a település lakói is találkozhatnak.

Három éven keresztül hirdették meg a „ló”-hoz kapcsolódó pályázataikat, amelyek egy olyan teljességet hordozó kultúrához, a parasztihoz, és olyan komplex gazdaságba ágyazódó kulturális objektumhoz-ügyhöz rendelték a képkalkotókat, amely mélyen benne gyökerezik a település múltjában, s a hozzá való kötődést jól szemléltették az alkotások.

EGYKORI SZAKDOLGOZATOMRA EMLÉKEZVE

Alexander Bernát és a dualizmus ízlésformálói a rajzzal való foglalkozásnak, a rajzolásnak nagyon fontos társadalmi szerepet gondoltak: pontosságra nevel, megtanít egy feladatra koncentrálni, segít feltárni a dolgok szerkezetét stb. És valóban, abban a korban fantasztikus teljesítmények születtek minden területen.

Az a véleményem, hogy az ország szekerét nagyban segítené a munkakultúra fejlődése. (Ez egy nagy probléma, ezer összefüggéssel.) Ebben a fenti készségek bizonyára jelentős szerepet játszhatnak.

Megfigyeltem külföldön, hogy mintha összefüggene a vizuális kultúra általános színvonala és a munkakultúra. Ezt főleg a japánokkal megélt kulturális kapcsolatok ismeretében is gondolom, tapasztalván azt a hihetetlennek tűnő rangsort a különböző szakmák tekintetében, ahol a legelső között található a kalligrafikus művész és a szobrász. Hatalmas társadalmi megbecsülés övezi őket, és üzeneteiket jól értik a helyiek.

A művészet kritikai szemlélete egyaránt fontos az alkotónak és a befogadónak, segítheti és segíti is őket számos társadalmi jelenség, és a folyamatok megértésében distanciát segít kialakítani, s ezzel gátját szabja a befolyásolhatóságnak. Amatőr alkotók közül igen sokan azért nyúlnak e terület eszközeihez, hogy elmondják, mit gondolnak, hogyan élnek meg folyamatokat, eseményeket. Afféle belső kalendáriumot alkotnak.

Számos út van, amin egy alkotó elindulhat és mehet. Vannak, akik már kikövezett úton járnak, s olyan formanyelvvél rendelkeznek, amely sokakat összekötni képes vizuális nyelv, amely akár arra is hivatott, hogy a nemzeti örökség megélésének adjon új-más dimenziót. Mások önmaguk helyét fogalmazzák, és megtalálva érzékelteik, ahol éppen tartanak.

A kritikai szemlélet természetesen egy szűkebb réteg sajátja, de jelenléte kétségtelen. Ezt a megyei tapasztalataim alapján is mondom. Egy alkotás

dekódolása – és ettől lenyűgöző az ügy – számtalan utat jelenthet. Álljon itt illusztrációként egy megyei kép, Dombi Ákosé, címe: Két menesztés között egy keksz.

És mert a régi Esszencia-kiállítások nagy ünnepek voltak, és nem kerülhetek a figyelem középpontjába az ilyen típusú alkotások, az AKT történetét egy ezekből készült válogatással illusztráljuk.

A 20 ÉVES AKT KÉPZŐMŰVÉSZETI TÁRSASÁG

A Hajdú-Bihar megyében élő amatőr művészek számára meghatározó lehetőség és élmény a Megyei Őszi Tárlaton való bemutatkozás. Vannak, akik úgy emlékeznek, már az 1940-es évek végén megrendezték a kiállítást, míg mások emlékezete az ötvenes évek elejétől számítja a tárlatok sorát. Minden nemzedék, de főleg az új, pályakezdő fokozottan várja ezt a kiállítási lehetőséget: az első közös megmérettetés, bemutatkozás a tárlaton a nagy nevekkel, a mesterekkel együtt. Ez igazi mérföldkő. Így volt ez 1992-ben, amikor számmunkra, egy új generációnak jelentett örömet a zsűri döntése: bekerültél, ott lehet az alkotásod a paravánon. A megnyitót követően, a kiállítás képeit nézve rádöbentünk arra, hogy nemzedékünk, bár egymás alkotásait-nevét ismerjük, egymást, személyesen nem ismeri. Ki is festette ezt a remek képet? Nem tudom, talán ...!? Ezt akkor tartahatatlannak gondoltuk. Fogjunk össze, és alkotói céljaink megvalósítását így segítsük. Ez a felismerés és szándék volt az AKT Képzőművészeti Társaság megalakulásának közvetlen előzménye és ezt tekintjük megalakulásunk évszámának is. A következő évben Amatőr Képző- és Iparművészek Hajdú-Bihar Megyei Egyesületeként lettünk bejegyzett civil szervezet.

A közvetlen okok, előzmények mellett voltak más tényezők is, amelyek elősegítették a megalakulásunkat. Elsőnek mindenképpen azt kell tekintenünk, hogy ebben az időszakban leomlottak az adminisztratív akadályok az egyéni kiállítások elől. Megnyitk a kiállítóterem. Az amatőrök is könnyebben jutottak bemutatkozási lehetőséghez. A mindannyiunk előtt nyitott Hajdú-Bihar Megyei Őszi Tárlat jelentőségét abban láttuk és látjuk, hogy a mester és tanítvány kapcsolata, az egyéni alkotói folyamat, és a közösségben

Dombi Ákos: Két menesztés között egy keksz

végzett alkotómunka a kollektív megmérettetésben kiteljesedő nyilvánosságát biztosítja. Szükséges és nélkülözhetetlen az a mérföldkő szerep, amelyet a megyei képzőművészeti életben jelent a kiállítás, amely nem tesz különbséget hivatásos és amatőr alkotó között. Egy kritériumot állít fel, a minőséget. Ebből viszont nem engedve teremti meg azt a hivatkozási alapot, amelyet az alkotók, mint értéket magukénak vallanak, és szakmai fejlődésük alapmotívumának tartanak. Ennek ékes bizonyítéka, az AKT, az Amatőr Képző- és Iparművészek Hajdú-Bihar Megyei Egyesületének 1992-ben elkészített alapszabálya, amely a felvétel egyik kritériumaként határozza meg az Őszi Tárlaton történt bemutatkozást.

Természetesen volt különbség az autodidakta alkotók és a hivatásos alkotók megítélésben, ezért gondoltuk, hogy összefogva, társaságot alapítva könnyebb lesz céljaink elérése.

Hittünk abban, hogy értékes az, amit csinálunk, és érdekes lehet másoknak is. Bátran vállaltuk az amatőr jelzőt, nem törődve annak sokszor megvitattott jelentésével, értelmezésével, esetleges pejoratív kicsengésével. Sőt, ellenkezőleg, azt gondoltuk, hogy így nagyobb a szabadságunk, nem kötnek meg bennünket elvárások. Érdekes vitát jelentett akkor a „művész” titulus használata, amelyhez mi egyáltalán nem ragaszkodtunk, de a nyilvánosság számára rendszeresen művészként publikálódtunk. Ekkortájt a megyei napilapban

Csoportkép az egyesület 20. évfordulás kiállításán

megjelent egy névsor, azoknak a neve, akik jogosultak a művész megjelölés használatára. Ez már a múlté, ma már ez a kérdés – jellemzően – nem merül fel. Nem is beszélhetünk a megyékben úgynevezett hivatásos és amatőr művészek/művészet közötti ellentétről. Ennek egyik oka az lehet, hogy Hajdú-Bihar megye hivatásos képzőművészei döntően az amatőr művészeti bázisokból (pl. Medgyessy Ferenc Képzőművészeti Kör) nőttek ki. Bátran tekinthetjük a közösségi művelődés egyik sikerének a közművelődési szervezetek szakkörökben, felnőtt képzőművészeti körökben folyó munkát. Ezekben a körökben történt, történik a tehetségek gondozása, felkészítése, amelynek eredménye az önálló képzőművészeti képessége, amely számos esetben az egyéni alkotó munka minőségi elismerésének egyik csúcspontjában, a MAOE tagság elérésében nyilvánul meg.

Ide kapcsolódik a szakmai fejlődés kérdése. Szinte mindannyian a Medgyessy Ferenc Képzőművészeti Körbe jártunk (vagy a Vasutasba vagy Hajdúszoboszlóra), ahol elsajátítottuk az alapokat. De éppen a körök nyári alkotótelepein tapasztaltuk meg, hogy fejlődésünkben milyen nagy szerepet játszik a kollektív megmérettetés, a közösségekben való alkotás. Egy-egy művésztelep, az ott látott, tapasztalt élmények hatása nagy léptékben segítette az önálló képzőművészeti alkotást. Csináljunk mi is tábort, rendezzünk minél több kiállítást, építsünk kapcsolatokat, amelyekből sokat fogunk tanulni – ez döntő motivációnak bizonyult, és adta és adja működésünk gerincét.

Első kiállításunk helyszíne Püspökladány (1993), az éppen akkor civil működtetésbe kerülő művelődési központ volt. Megpályáztuk a kiállítási lehetőséget, és azt megnyerve léptünk először a nyilvánosság elé. Nem kellett sokat

Gyerekek az egyesület kiállítására szervezett foglalkozáson

várni a debreceni bemutatkozásra sem, amelynek helyet a következő évben, a városközpontban található, Kossuth u. 1. szám alatti kiállító terem adott. A jövőben rendszeressé váltak ott az év eleji kiállításaink. Hamarosan sikerült határon túli kapcsolatot is kialakítani, először a testvérvárosban, Nagyváradon működő Tibor Ernő Stúdióval (1995). Aztán léptünk tovább Lengyelország felé, amelyet a lublini amatőr művészek szervezetével fennálló igen régi kapcsolat alapozott meg. De sikerült – a Kárpátok Eurorégió pályázatának segítségével – sziléziai szervezettel is csereprogramot kialakítani. A patinás ezüst bányavárosban, Tarnovszkie Goryban (1996) nagy sikerrel mutatkoztunk be, mint ahogyan nem lett visszhangtalan a felső-sziléziai lengyel barátaink debreceni bemutatkozása sem.

Fontosnak gondoltuk a fiatalok bevonását, a tehetségek megtalálását. Ennek érdekében a 1998-tól minden évben tematikus megyei képzőművészeti pályázatokat írtunk ki. A pályázat kiállítását Téglás városában rendeztük meg, elsősorban annak okán, hogy ott működött a Hajdúsági Iparművek Felnőtt képzőművészeti Köre. Legsikeresebb pályázataink: Miniatúrák – 1998., Sorozatok – 1999., Leltár – 2001., 3D – 2002., Ellentétes elemek – 2005., Zene – ritmus – kép – 2006., A dalok színesek – 2007.

A 2000-es évektől beindultak a művésztelepeink Nagyrábén. Ez egy önálló fejezete is lehetne egyesületünk történetének, ugyanis a Kossuth Lajos Művelődési Ház vezetőjével, Józsa Kálmánnal közösségépítő folyamatot indítottunk, melynek eredményeként az alig kétezres településen a kiállítások megnyitói 50-100 ember, egy képzőművészetet szerető közönség vett részt. Ezt a nem mindennapi eredményt a kiállítások rendszeres megrendezésével, a helyi közösségek és az alkotótáborunk együttműködésével, a közösségek és az alkotótábor programjainak összekapcsolásával értük el.

Rendkívül sikeresek voltak a tematikus, egyesületi kiállításaink, amelyek nemcsak serkentették, esetleg új utakra terelték tagjaink gondolkodást, hanem összhatásukban, a sokszínű egységben hoztak újat és adtak maradandó élményt a művészetbarátoknak (Útravaló, Tisztelet... stb.). Néhány tagunknál mind a mai napig kitapintható az Útravaló című kiállításunk hatása, amelyben néhány hagyományos és néhány nem szokványos – hullámpapír, zsinag, smirgli – eszköze korlátoztuk az anyag-

használatot. Ezek a rendhagyó anyagok néhányunknál most is megtalálhatók, de jelenlétük megváltozott: átlényegülve, beépülve teremtettek új atmoszférát az egyéni életművekben.

Az évforduló nem csupán az eredmények és a sikerek bemutatásának alkalma, hanem azoknak a folyamatoknak az érzékeltetése is, amelyek a két évtized alatt lezajlottak.

Keresztutak.

Talán ez a szó fejezi ki azokat a jellegzetes problémákat, amelyek az egyéni életpálya (individuális alkotói tevékenység) és az egyesület fejlődése (közösséggé válás) gyakorta, visszatérően eredményezett.

Vannak a képzőművészet technikai sokszínűségéből adódó kérdések. Nemcsak festéssel, grafikával foglalkozó tagjaink vannak, hanem szobrászok és iparművészek is. Első gondunk egy

technikailag sokszínű, de egységes kiállítás megrendezése volt. Megtalálni a hangsúlyokat, a megfelelő és színvonalas installációt. Meg kellett érteni és érteni, egy közös bemutatkozás már nemcsak rólad, hanem rólunk szól. Nem térhetsz el a közös nívótól – amely már a kezdeteknél kirajzolódott – sem színvonalban, sem tálalásban.

A második keresztútnak a műfaji sokszínűséget tartom. Lehet-e és tud-e együtt gondolkodni és kiállítani egy naiv alkotó és a debreceni grafika hagyományain nevelkedő grafikus? Tud-e a közösségben gondolkodni az, aki elsősorban a piacnak készít képeket, míg mások ezen túllépve keresik saját arcukat. Nyilván könnyebb együtt mozogni a csupán azonos műfajban gondolkodóknak, de nekünk sikerült ezt a sok irányt összefogni.

Ebből gyökerezik azonban az egyik legsúlyosabb problémánk. A hivatás

Kozmáné Bódi Ildikó: Boldogasszony

vagy hivatásosság kérdése. Manapság ez különösen felértékelődik, hiszen az önfoglalkoztatás megvalósulása esetünkben a művészetből való megélést is jelentheti. Összeegyeztethető-e az egyesületi eszménkben, küldetésünkben megfogalmazott cél- és eszközrendszer a piacon megélni akaró alkotó kényszerpályájával, tudniillik neki a vásárlói igényt kell kielégíteni. Ez több összeütközéshez is vezetett, amelynek a két évtized kétirányú megoldását eredményezte. A piaci művészet technikailag és esztétikailag is egyedi, kiértelmezett lett, a korábban észlelt vadhajtások megszűntek. A másik esetben sikerült kettéválasztani a piacot és a művészi-közösségi munkát. A közösségünk különösebb ráhatások nélkül, pusztán a kollektív értékelés és beszélgetések révén jutott el eddig – évek alatt.

Igazi ellentmondás – egy újabb keresztút, amely egyesületünk átalakuláshoz vezetett – az amatőr és hivatásos státusz kérdése. Egyesületi célunk a tagjaink szakmai fejlődésének segítése, melynek beteljesedése a legtöbb alkotó számára a MAOE tagság, vagyis a hivatásos művésszé válás. Ez több tagunknál szintén cél volt, míg másoknál nem merült fel ez a szempont. Tehát minél jobban dolgozunk, annál több tagunk lesz vagy lehet hivatásos alkotó. Magunk alatt vágjuk a fát! És ez így is lett, tíz évvel a megalakulásunk után a tagjaink fele MAOE-tag lett, akik nem hagyták el a közösséget (csupán egy fő távozott). Ennek ellenére, úgy gondoltuk, hogy a bejegyzett nevünk –Amatőr Képző- és Iparművészek Hajdú-Bihar Megyei Egyesülete – már nem jellemzi és nem is fedi le szervezetünket. Ekkor kezdtük használni az AKT Képzőművészeti Társaság megnevezést, majd 2008-ban döntöttünk úgy, hogy töröljük a régi nevet hivatalosan is.

A negyedik keresztutat a generációk találkozása jelenti. A huszonéves és a közel nyolcvanéves alkotó is tud együtt gondolkodva dolgozni, az alkotótáborban is megtaláltuk a közös hangot. A gondot a frissítés, az új tagok folyamatos és rendszeres jelentkezése jelenti. Felvételük két feltétel alapján lehetséges: a már említett szereplés az Őszi Tárlaton, valamint a vezetőség többségi szavazata alapján. Mi a probléma? A hatékony működést egy optimális létszámban látjuk, ami 25 fő körül van. Ennél több taggal már nehézkes az operatív munka, nehéz megtartani azt az egységet, amely a sokszínűség ellenére felismerhetővé teszi a közösségünket.

Nem igazán van lemorzsolódás, a 2000-ben készült csoportképen szereplők közül egy fő hagyta el az AKT-ot (MAOE tag lett) egy másik pedig elköltözött a megyéből. Ő formálisan nem, de a gyakorlatban megszűnt aktív tag lenni. Érdekes adalék a 2008. évi Amatőr Artium Országos Képző- és Iparművészeti Tárlat Esszencia kiállításán történt szereplésünk. 10 fő nem vehetett részt, mert hivatásos művész lett, 12 fő vett részt a tárlat megyei kiállításán, ebből 7 fő jutott be az Esszencia kiállításra. Csupán 3 fő nem pályázott, és így maradt ki a sorozatból.

A „mester és tanítvány”, a mindenkinek fontos kapcsolat feltárására és bemutatására egy tematikus kiállítást szenteltünk *Tisztelet a...* címmel. Itt mindenki vallhatott azokról a belső motívumokról, kapcsolatokról, amelyek a „mesterhez” kötötték. Többen inkább szabad iskolához kötődünk, míg mások egy meghatározott művész tanítványának tekintik magukat; szóval itt is a sokszínűség a jellemző. De az alapok belülről különbség inkább kohéziót jelentett, alkalmat adott a hasznos és termékeny véleménycserére, a látásmódok és a technikai lehetőségek gazdagságának megéléséhez.

AKT tagnak lenni húsz év után, 2012-ben is szakmai rangot jelent, melynek alapja a hiteles egyéni alkotói teljesítmény, a korrekt és baráti kapcsolat a társaságon belül, és egy széles külső kapcsolatrendszer. A kapcsolataink nem korlátozódnak a fentebb bemutatott művészeti eseményekre. Részt veszünk debreceni civil szervezetek fórumain, tagjaink nagyobb része más művészeti szervezetnek is tagja.

Jellemző, hogy kiállításainkat négy éve a tagjaink nyitják meg. Igyekszünk valami többletet adni, a közönséget meglepni valami újdonsággal. Az innovatív szemlélet nemcsak az alkotásokban jelenik meg, hanem tevékenységünkben is.

A megalakulásunk 20. évfordulója alkalmából rendezett debreceni kiállításunkon a rendhagyó megnyitóval nem

fejeződött be személyes kapcsolatunk a közönséggel. A nyitva tartás alatt tárlatvezetést tartottunk, a gyerekek számára Képes mese címmel foglalkozást szerveztünk, ingyenes portrérajzokkal kedveskedtünk a látogatóknak, majd a zárás előtt egyik tagunk József Attila estjét hallgathatták meg az érdeklődők a kiállító teremben.

Nagyon fontos megemlíteni, hogy működésünket nagymértékben segítette a közművelődési hálózat. Már megalakulásunktól számíthatunk a megyei közművelődési szervezetre, éppúgy, mint a megye több településének intézményeire (Nagyrábé, Téglás, Hajdúböszörmény, Berettyóújfalu stb.). A pályázatok mellett (NKA) sikerült egyéb támogatókat is találni (Colas Debreceni magas, mély és útépítő Rt.). Két katalógus kiadásával dokumentáltuk tevékenységünket.

Az AKT okozott már meglepetést azoknak, akik félreértve, nem ismerve ennek a mozaikszónak a jelentését, arra számítottak, hogy akt kiállításra jönnek. Végezetül felidézem a mozaikszó köznévi jelentését: az akt meztelen emberi testet ábrázoló képzőművészeti alkotás. Zárásként idézem Vitéz Ferenc költő szavait, egyesületünk 1998-ban megjelent katalógusának előszavából:

„A művészet mellett a meztelenségre hívnám fel a figyelmet (amellett, hogy a stúdió fontos tárgya is az akt). A meztelenség a legnagyobb kitárulkozások és a legnagyobb kiszolgáltatottságok térbeli és időbeli, testi és lelki helyzete, a szép megtalálásának, de a bántásnak is életteret adhat. A társaság tagjai nevükben hordozzák ezt a vállalást, hiszen hajlandóak az önmagukkal való intim szembesülésre, és a külvilág elismerésének, valamint kritikájának is célpontjai lehetnek. De ez így természetes, sőt, jelző nélkül, minden alkotó embernek sorsrésze ez. Tudják: érdemes meztelennek lenni, kellékek nélkül nézni belülről, s a műhelymunkák, a bemutatkozások, a reakciók megmutatják, hogy válhat saját ruhává, egyedi jeggyé, művészi karakterré a kezdeti meztelenség”

ANGYAL LÁSZLÓ Bessenyei György-díjas népművelő. 1991 óta kiállító alkotó. Elismerései, díjai: Debreceni Tehetséges Fiatalokért Közalapítvány alkotói ösztöndíja 1995., Hajdú-Bihar Megyei Őszi Tárlat nívódíja (1998., 2001., 2004., 2008.) Amatőr Artium Országos Képző és Iparművészeti Tárlat Esszencia kiállításának különdíja, 2000., Budapest. Ezüst Négyszög Kárpátok-Euróregió Festészeti Triennálé, 2006 (Przemysl, Lengyelország) nemzeti kurátor.